

Toda kar nenadoma se je udaril po čelu in se je zasmeljal. Šinila mu je v glavo prava misel, in Kekec se je razveselil tako, da je kar poskočil. »Ne boš, ne boš, Bedanec! O, le pridi jutri, le pridi! Ravno prav mi prideš, da ti zagodem zadnjo poskočnico. Saj sem ti jo obljubil, in zato le pridi jutri... Pa boš gledal, he-he, tako grdo gledal, kakor nisi še nikoli...«

Še enkrat se je Kekec zasmeljal. Potem pa se je splazil potihoma iz izbe. Šel je naravnost v kuhinjo po svetilnico. Prižgal jo je in je odšel v klet.

DR. FR. ZBAŠNIK:

Volk.

Malka se je odpravila v šolo ali malo prezgodaj ali pa malo prekasno. Tako je sodila po tem, ker ni videla nikjer nobene svoje tovarišice. Nemara so bile že odšle ali pa se šele odpravljajo z doma. Pa to nič ne de. Do šole je imela samo dobre četrte ure hodá, in dasi je hodila šele drugo leto v šolo, je bila pot do nje, ki je držala vseskozi po ravnih, zelenih travnikih in je le enkrat krenila v majhen gozdiček, že tolikokrat premerila, da se ni prav ničesar bala, tudi ako bi morala ves čas sama hoditi. Seveda, bolj kratek čas bi bilo že, če bi mogla kramljati s kom ter mu praviti o mucih, ki je pred nekoliko dnevi dobila mladiče in jih je zdaj ves dan umivala s tačico ter oblizovala z jezikom.

Ozrla se je, če morda vendar kdo ne prihaja, in glej, sosedov Nejče je hitel za njo. Ustavi se, da ga počaka. Nejče je bil sicer nekaj let pred njo v šoli in po navadi se ona zanj ni dosti brigala, toda bolje nekaj družine nego nič.

Nejče jo je kmalu dohitel, in Malka mu je začela takoj praviti o mucih in njenih mladičih, ki so bili tako ljubki in srčkani. Ali Nejče se za muce, kakor je bilo videti, ni prav nič zanimal, ker je obrnil pogovor takoj na drugo stran.

»Ti, Malka, povej mi rajša,« je začel, »kako malico nosiš danes s seboj v torbici! Gotovo imaš kak prav dober prigrizek!«

»Imam, imam!« je pokimala Malka.

»Pokaži! Kaj imaš?«

Malka se je nekoliko obotavljala, potem pa je le odprla torbico in mu jo pomolila. Lep kos bele potice, potresene na gosto s cvebami, se je zasmeljal Nejčetu. Še bolj pa se je zasmeljal on njemu! Nejče je bil velik snedec in se je rad potrudil za kak grižljaj. Kaj tako dobrega, kakor je potica, ga je pa seveda še posebno mikalo.

»Ojej, Malka!« je vzkliknil Nejče in njegova usta so bila polna skomin. »Daj potico meni, Malka!«

»Kaj bom pa jaz imela?«

»Oh, saj pri vas imate večkrat potico! Bogati ste ... Pri nas pa ...«

»Ne dam! Sama bom lačnal!«

»O, le čakaj, Malka! Boš že videla, kaj bo, ako ne daš!«

»Kaj bo, no?«

»Če pride volk ...«

»Saj ga ne bo!«

»O pride, pride, boš že videla! Večkrat prihaja ...«

»In kaj potem, ako pride?«

»Ako mi ne daš potice, pa te ne bom branil! Pustil bom, da te požre!«

»Kaj pa, če bi tebe ...«

»Mene ne bo! Volk se loti vedno tistega, ki je bolj majhen!«

Malka se je ozrla v daljavo in se ustrašila. Zdelo se ji je, da že prihaja volk. Brž je odprla zopet torbico in izročila Nejčetu potico. Nejček je hlastno pojedel ves kos. Kaj tako dobrega že dolgo ni šlo skozi njegove zobe. Malka pa, ki je bila ob svojo potico, je hotela zdaj vedeti, kaj dobi ona za to. In vprašala je: »Ti, Nejče, kako ga pa boš?«

»Koga?«

»No, volka!«

»Volka? Oj ti neumnica, saj ga ne bo! Danes namreč ga ne bo!« se je hitro popravil. Spomnil se je, da bi se dalo iz Malke jutri zopet kaj izsiliti, zato se ni hotel ponorčevati iz nje, kakor bi se bil rad. »O, danes ga ne bo, Malka, jutri pa — kdo ve ... Jutri bi pa res utegnil priti!«

»Meni se pa zdi, da tamle že gre!« odvrne Malka in opozori Nejčeta na volku podobno žival, ki se jima je bližala in jo je Malka že prej ugledala.

»Ojej!« je vzkliknil presenečeni Nejče. »Kaj bo pa zdaj?«

»Kamen poberi pa ga daj!« svetuje Malka.

»Kajpada! Ali misliš, da je volk pes, ki zbeži, ako se po kamen skloniš? O Marija, pa je res volk!«

Nejče je bil prepričan, da ga je zadela kazen božja. Ker je opeharil Malko za potico, mu je poslal Bog volka nasproti, da ga zmrcvari za njegovo laž.

»Beži, Malka, beži, ako moreš!« je vzkliknil, se zasukal in stekel proti domu, kar so ga nesle noge.

Malka pa je bila tako prestrašena, da se niti geniti ni mogla. Obstala je kakor odrevenela na svojem mestu in čakala, kaj se zgodi.

Dozdevni volk se je bližal bolj in bolj. Malki je šinilo v glavo, kako nespametna je bila, da je dala potico Nejčetu, ki jo je tako

brezvestno zapustil v nesreči. Ako bi imela zdaj še potico, bi jo ponudila volku, ki bi ji bil zanjo nemara bolj hvaležen nego Nejče. Pojedel bi potico, njej pa bi morda prizanesel. Tako pa... Ojej, ojej, zdaj, zdaj bo tu! Pravi pravcati volk! Nobenega dvoma ni moglo biti. Prav takšen je bil, kakršnega je videla v šoli naslikanega. Še nekaj korakov, pa bo pri njej!... Ojej! Bog ve, kam ji najprej zasadi zobe... »O, mamica, mamica, pomagaj!« je zaklicala na ves glas. Volk pa, ki je bil že tik nje, se je ustavil, jo nekam čudno pogledal ter se začel sukati okolo nje.

»Zdaj, zdaj — pa me zagrabil!« je pomislila Malka in po vsem životu se je tresla.

Toda zgodilo se ni nič takega. Volk jo je malo obvohal, pogledal jo je nekolikokrat, kakor bi hotel nekaj pozvedeti od nje, potem pa je šel zopet dalje svojo pot.

Malki je postalo laže pri srcu. Nemara, da ima pa le Nejčeta na pikil! Za njim gre! Prav mu je! —

* * *

Malka je prišla zaradi tega, kar je bila na poti doživela, nekoliko prepozno v šolo.

»No, no!« jo je posvarila učiteljica. »Kako pa, da si ti danes tako kasna? Saj po navadi ne zamujaš šole!«

»Ko sem se pa volka tako bala!« se je izgovarjala Malka.

»Kaj? Volka si se bala? Kakšnega volka?«

»Prav takov je bil, kakršen je ta tukaj na sliki!«

»Pa ti je kaj storil?«

»Nič! Ampak gledal je pa tako čudno!«

»Malka, to ni bil volk! To je bil pes! Saj sem vam že pravila, da so tudi taki psi, ki so volku jako, jako podobni. Človek bi se jih res bal, ako bi tega ne vedel! Kdo te je vendar spravil na to misel, da bi te mogel srečati volk ob belem dnevu, takorekoč sredi ljudi?«

»Sosedov Nejče mi je rekel, da pride volk in da me ne bo branil, ako mu ne dam potice.«

»Aj, aj, tisti sladkosnedei Nejček torej! Kaj si mi povedala! Potice je torej hotel od tebe? In si mu jo dala?«

»Dala!«

»O ti navihanec, ti! No, in kaj je potem storil, ko je prišel — volk?«

»Zbežal je!«

»Zbežal je! Tebe pa prepustil svoji usodi! In potico — ali ti jo je potem vrnil, ko ni držal besede?«

»Kako, ko jo je takoj pojedel!«

»O ti ptič ti! No, le čakaj! Zato že jaz poskrbim, da te zadene kazen za tvoje junaštvo! Potico sne, potem pa zbeži! Taki so! In

zdaj me poslušaj, Malka, in vse ve punce poslušajte, kaj vam pravim: Ne verjemite nič fantom, ne zdaj, še manj pa, ko boste večje! Obetati znajo, kadar pa treba obljubo izpolniti, pobegnejo!»

»Ali jim tudi vi nič ne verjamete?« se je osmelila Malka, da je vprašala učiteljico.

»Tudi jaz ne!« je odgovorila učiteljica komaj slišno in se čudno nasmehljala. —

A. Meder-Utva:

Vrabci.

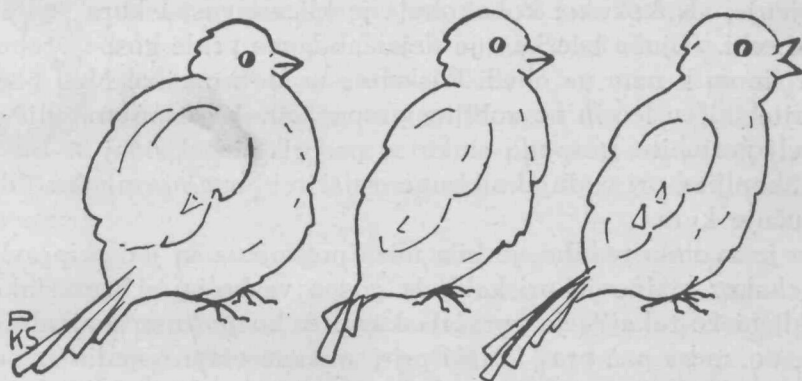
(Konec.)

tem je priskakljala in priščebetala nova ptičica na vese-
lico. »Ta-le, sinko, ta bi bila zate. Glej, kako je ljubka in
živahna! Celo bela peresa ima v perutih, lahko si vesel
take krasotice!« prigovarja mati.

Krasotica pa je bila drzna in razposajena. Skakala
je sem ter tja in hotela vse prevpiti.

»Ne, mamica!« pravi edinec odločno. »Ne maram take, ki preveč
klepeče. Če nimaš boljše, rajši odrinem po svetul!«

Potrta je prišla vrabulja drugo jutro na kurji dvor in potožila
stari kuri: »Nobena mu ni všeč, ena mu je predebela, druga pre-
nerodna, tretja preveč ščebeta... Kaj mi je storiti? Kaj mi je storiti?«

Kura se zamisli in preudari, zardi in pravi: »Deset imam hčerá.
Nobena ni niti predebela niti ne presuha, nobeni ne manjka ni enega
peresa, dostojne so in dobro vzgojene, vsaka bi bila vredna kraljevega
kurnika. Hm, kaj, če bi bila katera vašemu sinku všeč?«

»To je misel, vredna vaše glave,« se razveseli vrabulja. »Še danes
pridem z njim k vam na obed, pa naj si izbere po svoji mili volji
nevestico med vašimi hčerami!«